

det, der virkelig foregaar. En saadan Udtryksmaade kunde man bruge, da Lovforslaget om Indkomst- og Formueskat oprindeligt kom frem, men nu at udtrykke det saaledes, at der finder en Samvirken Sted mellem de kommunale Myndigheder og Skatteraadene, er ikke tilstrækkeligt. Der har jo nemlig udviklet sig en fuldkommen bestemt Praksis paa dette Omraade, saaledes at det ude paa Landet er Sogneraadet, som foretager Ligningen, hvorimod Skatteraadets Opgave jo er den at øve en kontrollerende, regulerende — jeg tør bruge disse Ord, som er vel kendt af det høje Landsting — Virksomhed overfor Ligningen. Dertil kommer oven i Købet, at Landsoverskatteraadet slet ikke nævnes i denne Forbindelse, og Landsoverskatteraadet har jo dog ogsaa en ikke ringe Indflydelse paa Ligningen. Hvorledes Bestemmelserne er optrykt ganske mekanisk, viser sig i det følgende, idet der derefter staar: „Det har sit Forblivende ved den i Finansministeriets Bekendtgørelse af 30. September 1903“ o. s. v. Nu er det for det første tvivlsomt, om der overhovedet i en Lovtekst kan indføres som Grundlag for denne en Bekendtgørelse fra et Ministerium — det er meget sjældent, at dette sker, hvis det overhovedet sker —, men dernæst bliver det dog ganske urimeligt, naar Bekendtgørelsen er af 30. September 1903, at man da i en Lov af 1922 henviser dertil i Stedet for, som det burde være sket, at optage Indholdet i selve Lovforslaget. Jeg antager, den højtærede Finansminister maa give mig Ret i, at det ikke kan anses for en hensigtsmæssig Maade at lovgive paa, mindst af alt naar det drejer sig om en Lov, der burde være saa klar og tydelig, at hver Mand i Landet kunde forstaa den og have hele Indholdet klart for sig ved at læse den; thi faa Love interesserer saa meget som den, vi i Øjeblikket har med at gøre. Jeg beklager derfor, at der ikke i det hele taget er foretaget en Gennemgang af Loven, som udmærker sig ved en knudret og uforstaaelig Tekst, hvilket mange Gange er kommet frem, ogsaa gennem Praksis, fordi selve Lovens Tekst ikke var saaledes, som den burde være. Jeg henviser ogsaa til, at der i Teksten burde gøres en bestemt Forskel mellem Indkomst og Indtægt. „Indkomsten“ skal efter Lovens Tekst altid betyde den skattepligtige Indtægt, medens „Indtægten“ skal være Skatteyderens, Borgerens hele Indtægt uden Hensyn til Fradrag og lignende, uden Hensyn til, hvad der er skattepligtigt og ikke skattepligtigt.

Til de Spørgsmaal, som er berørt i Dag,

vil jeg gerne gøre nogle faa Bemærkninger. Jeg skal gøre dem saa korte som muligt af Hensyn til den ringe Tid, der er undt Tinget baade til Behandling af denne Sag og til dette Møde. Jeg beklager meget, at man ikke i Folketinget kom til Afgørelse af Spørgsmaalet om Brugsforeningers Skat, og jeg maa her rette den Bebrejdelse mod den højtærede Finansminister, at det til en vis Grad er hans Fejl, naar dette ikke er sket; thi det nytter ikke overfor et Spørgsmaal af den Rækkevidde og Vanskelighed, at Finansministeren giver blankt op og ikke kommer med et Forslag til Rigsdagen. Hvis den højtærede Finansminister havde ladet sine skatteteknisk-kyndige Embedsmænd i Finansministeriet udarbejde et Forslag om Brugsforeningers Skat, var man kommet meget længere frem. Jeg henviser til, at der f. Eks. i „Nationaløkonomisk Tidsskrift“ har staaet en Artikel af Professor Vinding Kruse om dette Spørgsmaal, som er meget oplysende, meget belærende og synes mig at indeholde saadanne Anvisninger, at man derigennem kunde komme til et Skatteforslag. Dette er nu i Folketinget strandet paa, at Socialdemokraterne, efter at de tre Partier var blevet enige, ikke vilde gaa med til det af Udvalget udarbejdede og af Finansministeren i øvrigt godkendte Forslag. Det beklager jeg meget, thi det er klart, at kan man ikke skabe Enighed paa dette Punkt, kan man neppe heller gennemføre Forslaget. Det vil da altid blive saaledes, at et Parti vil føle sig brøstholdent ved, at et andet Parti kan staa op og sige: Vi har ikke været med til dette, denne Skat er gennemført imod os, og vi beklager den. Dette er rent politisk vel forstaaeligt, men jeg tror, at meget var blevet anderledes, hvis det var Finansministeren, som havde fremsat et Forslag.

Saa har man i Sammenhæng med denne Lov, som det kunde ventes, talt om Landboernes Skat. Det var Venstresærede Ordfører, der fremdrog dette Spørgsmaal, og det berører igen Spørgsmaalet om Skatteraad, som den ærede Ordfører for Socialdemokraterne duede ved. Jeg vil ikke være med til at beskyldte en saa stor Stand for ikke for hver enkelt Persons Vedkommende at ansætte Skatten rigtigt og ikke paastaa, at den enkelte Landbruger eller at Ligningsmyndighederne i hans Sogn almindeligvis skulde forsøge noget saadant; men jeg tror ganske sikkert, at der hersker mange Uregelmæssigheder, at der ikke altid ansættes den rigtige Skat og altsaa heller ikke betales den Skat, som tilkommer Staten. Jeg har den Mening, at man slet ikke faar bødet paa dette For-